

Benyó Tamás

A VÍZ ÚTJA

A folyó pedig egyre csak apad.
Először patakka, aztán csermellyé,
majd vékony érré zsugorodik,
amíg egy tetszőleges ponton végleg el
nem enyészik a gömbölyded kavicsok takarásában.

Így szeretnék felszívódni hangtalanul, cseppenként,
feloldódva a folyton változó sűrűjében.

ELŐKÉSZÜLET

Eltart egy ideig, amíg becsomagoljuk értékeinket,
felkészülve az útra, mely keskeny és göröngyös,
de a miénk; az útra, melyet húsevő virágok sora
szegélyez, s pár csepp eső is sártengerré változtat
a talpunk alatt; az útra, melyen megkopott jelzések
sejtetik, merre tovább.

Eltart egy ideig, amíg meggondoljuk, kitől búcsúzzunk,
s kit hagyjunk hátra szó nélkül, mint ki sosem számított,
s mint akinek mi sem számítottunk; kinek adjunk
búcsúajándékot, s kitől vegyük vissza azt is,
amit korábban rábíztunk; kinek maradjunk meg
emlékezetében, s kinek a fejéből törlődjünk örökre.